

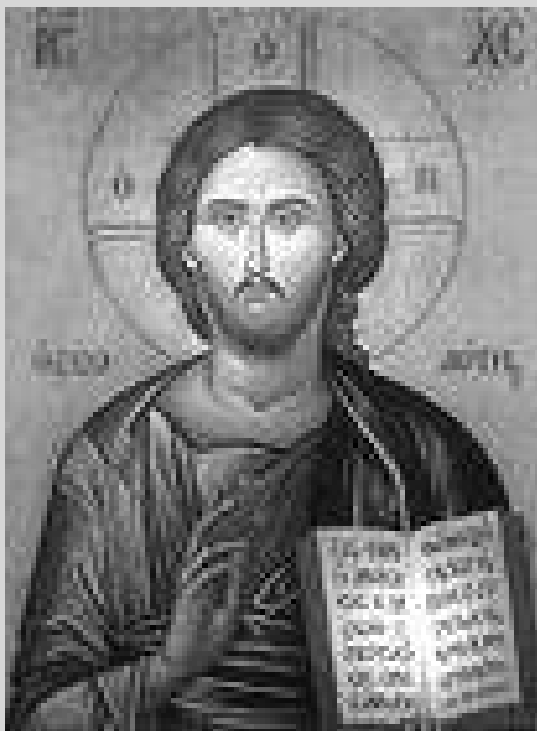
LÉPCSŐK

VIII. évfolyam 1. szám

2008. január 6.

Kerepesi Római Katolikus Plébánia
2144 Kerepes Templom u. 17.

2008 *a Biblia éve*

*„Bármikor veszem
kézbe a Bibliát,
mindig közvetlen
utalást találok
az életem éppen
adott szakaszára.”
/Goethe/*

**A tartalomból: Legyetek boldogok az újesztendőben!
Moha bácsi meséi: Kié a hóember?
A globalizációról
A plébániánkról jelentjük ...
A Pápai Missziós Művek**

Szentmise szándékok január hónapban

1.	+Gazdag Istvánné Ágh Anna és +Szülei	(8.00)
		(11.00)
	+Jancsó Mihály és +Szülei	(18.00)
2.	+Berta Mihály, +Neje és összes +Hozzá tartozó	
3.	Hálából - születésnapon	
4.	Jézus Szt. Szíve tiszteletére engesztelésül	
5.	+Németh Istvánné és +Férje	
6.	A kerepesi Hívekért	(8.00)
	+Svasznek Dezső és +Szülei 7.évf.	(11.00)
	+Édesanya és Édesapa, +Ferenc és Gábor gyermekeik és +Nagyszülők	(18.00)
7.		
8.		
9.		
10.	+Huszka István és +Szülei	
11.		
12.	+Szikszai József, +Édesapja és összes +Hozzá tartozó	
13.	+Szépvölgyi szülők, Szauter és Fogd +Nagyszülők	(8.00)
		(11.00)
	+Hortobágyi Józsefné és +Férje	(18.00)
14.		
15.		
16.	+Fera István 12. évf.	
17.	+Hitkó László	
18.		
19.	+Csaja József és +Károly fia	
20.	+Barka József, +Szülei, és +Hozzá tartozók	(8.00)
		(11.00)
	+Szépvölgyi János és + Neje	(18.00)
21.		
22.		
23.	+Libus István, +Libus Istvánné és +Nagyszülők	
24.		
25.	+Persa József 6. évf. +József édesapja 21. évf. és összes +Hozzá tartozó	
26.	+Toldi Györgyné, +Magdolna leánya és +Hozzá tartozók	
27.	+Pócza János és +Szülei	(8.00)
		(11.00)
	+Gróf Mihály, +Neje és +Szüleik	(18.00)
28.		
29.		
30.	+Varró Gyula, +Kiszel András, +Neje, +Fia és a Csepeti család + tagjai	
31.		

Gondolatébresztő...

Legyetek boldogok az újesztendőben!

Igazán örülnénk, ha jönne egy olyan év, vagy netán évek hosszú sora, mely magával hozná az úgynevezett boldogságot, és mindenkit elárasztana vele. Sajnos ilyen esztendőre hiába várunk, ilyen soha nem volt és nem is lesz. A bőség kosarát meghozhatja, de attól még lehetünk boldogtalanok. Hála Istennek, a boldogság nem ilyen bizonytalan szerencse dolga, hanem jól megtervezett személyes művünk, melyet az Úr Jézus a nyolc boldogságról szóló tanításában isteni garanciával látott el. Bármilyen idők járjanak, bármilyen legyen a sorsunk, boldogok lehetünk, ha hozzá hűségesek vagyunk és a hűségünk önmagunk számára is meggyőző, nem csak beképzeltjük magunknak. Nagyon meggyőző a szeretetünk hűsége, ha minden áldozatot, szenvedést szívesen vállalunk az Úr Jézusért. Vállaljuk a szegénységet, még akkor is, ha bővelkedünk földi javakban lelkünket szabaddá tesszük Isten számára. Vállaljuk a szelídséget, lemondunk a sérelmek megtorlásáról. Vállaljuk a sírást, a szomorúságot; éhezünk és szomjazzuk az igazságot, nem mondunk le róla akkor sem ha nélkülözünk, akkor sem ha mások megtagadják tőlünk. Megbocsátunk és irgalmasak vagyunk azokkal szemben akik ellenünk vétkeznek. Vállaljuk a szív tisztaságát, minden szenvedélytől, bűntől mentesen főnntartjuk lelkünket Istennek. Érte vállaljuk a mártírságot is, az Úr Jézust követve az önfeláldozásban. Ő a kereszten is boldog volt, mert a helyén volt, a szeretet oltárán.

Itt a földön a boldogság szépen összefér a szenvedéssel, melyet Isten iránti szeretetből vállalunk, mint hűségünk bizonyágtételét. Ezt a hűséget válthatjuk be az ítéleten a minden szenvedéstől mentes örök boldogságra. (+ Dr. Fila Lajos)

Imádság:

Indulj el Krisztustól, aki irgalomra találtál!

Indulj el Krisztustól, aki megbocsátottál, és aki bocsánatot nyertél!

Indulj el Krisztustól, aki ismered a fájdalmat és a szenvedést!

Indulj el Krisztustól, akit megkísértett a langyosság: a kegyelem éve végtelen!

Indulj el Krisztustól, az új évezred Egyháza!

2007 december

December 16-án a 10 órás szentmise után került sor „A katolikus kultúráért” díj átadására. A kitüntetettek - ***Burkovics Péterné, Brédl Félix és Brédl Félixné, Dabis László és Lencse Balázs*** - Franka Tibor polgármester Úrtól vették át a díjat.

December 16-án a Karácsonyi koncerten felcsendültek a legnépszerűbb és legszebb karácsonyi dalok

Bíró Attila - karmester és zongoraművész

Éliás Tibor - operaénekes, a Magyar Kultúra lovagja

Szalkai Zita - operaénekes és Éliás Antónia - énekes előadásában.

G y e r m e k o l d a l

*Moha bácsi meséi:
Kié a hóember?*

Egy téli délelőtt kiléptem kertünk kapuján és szétnéztem. Vastagon borított mindent a hó, és gyönyörűen sütött a nap. Gondolkoztam: hógolyózni menjek-e Törpeháza főtereckéjére, vagy inkább hóembert csináljak itt a kertünk előtt, az úton.

Megzörrent ekkor a szomszédos kert kapuja is, és osztálytársam, Kutykurutty lépett ki rajta. Tüstént felé indultam és így kiáltottam:

– Már lehetne hóembert is építeni!

– Én is azt nézem. Lehetne bizony! – felelte örömmel Kutykurutty.

Tolni kezdtem a havat a csizmácskámmal, és Kutykuruttyék kertje elé már jókora hókupaccal érkeztem. Nagy vidáman építeni kezdtük a hóembert, és olyan gyorsan haladtunk vele, hogy amikor ebédelni szólítottak, már csak a feje volt hátra. Hej, de jólesett az ebéd a kinti munka után! De bármennyire jólesett is, siettem vele; minél előbb folytatni akartam a hóemberépítést. Óriási fejet gömbölyítettünk neki, a száját piros tengeriszemekből raktam ki, felfelé görbülő, szélesen mosolygó ív alakban.

Kedves pisze orrot Kutykurutty csinált neki egy jókora sárgarépből, én meg fényes széndarabkákból csillogó, huncut szemeket. Kutykurutty egy ócska, lyukas fazekat hozott, én pedig egy hosszú, tarka papiros-trombitát. A fazekat hetykén, félrecsapva a fejére illesztettem, a trombitát meg a kezébe dugtam. Gombokat apró fenyőtobozokból kapott, aztán mint valami kikiáltó, bemutatam őt a falunknak, a hegyeknek, azokat meg öneki:

– Ámulj Törpeháza, bámulj Börzsöny! Íme, Mohai cimbora! Nézd csak, Mohai cimbora, ez itt Törpeháza meg a Börzsöny!

Azonban nem Törpeháza meg a Börzsöny ámult-bámult, hanem Kutykurutty:

– Mit kiabálsz te, Moha? A hóembernek nem Mohai cimbora a neve, hanem Kutykuruttyi cimbora. Én építettem a hóembert, te csak segítettél.

Megdöbbsentett a szemtelensége.

– De Kutykurutty! Éppen fordítva! Én építettem a hóembert, és *te* segítettél!

Ma már tudom, hogy Kutykurutty ugyanúgy megdöbbsent, mint én, de akkor azt hittem, csalafintaságból kiáltja:

– De hiszen én csináltam a szemét is!

Az a legfontosabb rajta! A hóember az enyém, és Kutykuruttyi a neve!

– Dehogya a szeme, a szája a legfontosabb! Azt pedig én csináltam! A hóember az enyém, és Mohai a neve!

Kistörpék szaladtak hazafelé, és Kutykurutty odakiáltott nekik:

– Nézzétek meg a hóemberemet!

Dühbe gurultam:

– Az én hóemberem!

De folytatta:

– Moha segített, de én építettem! Kutykuruttyi a neve!

– Mohai a neve!

A kistörpék nevettek és továbbszaladtak. A nap lenyugodott, egyre hidegebb lett, de mi még vagy egy óra hosszat tiptegtünk-topogtunk veszekedve a hóember előtt.

Sötétedni kezdett, Kutykuruttyért kiszólt az édesanyja; indult ki-ki hazafelé. De Kutykurutty még a házuk ajtajából is diadalmasan kiáltott át hozzánk:

– Abból is látszik, hogy az enyém, hogy a mi kertünk előtt áll!

Ez meghökkentett. Hej, a csibész! Milyen jó érvet talált ki! És emésztettem magam, amiért nem jutott eszembe, hogy a magunk kertje előtt építsem. De egyszerre csak támadt egy ötletem, olyan jó ötlet, hogy nagyot csettintettem örömben: „No, megállj, te betyár! Ha neked az számít, hogy hol áll a hóember, kijavítjuk a hibát!”

Amikor már öreg este lett, és feljött a hold, fogtam egy bádoglemezt meg a kis csákányomat, és kiosontam az én Mohai cimborámhoz. Becsákányoztam vízszintesen az aljába, nagy darabon elválasztottam a földtől, aztán mint valami fiókot alája toltam a bádoglapot, elválasztottam a földtől a túlsó oldalon is, és most már egészen rácsusszantottam a lemezre. Azon pedig, mint valami szánkón, áttoltam a kapunk elé. Másnap reggel, amikor kiszaladtam az utcára, Kutykurutty már ott állt Mohai cimborá előtt. Csak nemrég jöhetett ki ő is, mert úgy bámult a kerekfejű mosolygóra, mint-ha csodát látna, és megdöbbenve kérdezte tőlem:

– Hát ez hogyan lehetséges?

Igyekeztem magam is akkora szemeket mereszteni, amekkorákat csak bírtam, és öszszecsaptam a kezem:

– Bámulatos! Idesétált az éjszaka! Ezzel is azt akarja mutatni: ő az én hóemberem, Mohai.

No, ebből már kitalálta Kutykurutty, hogy én kalauzoltam Mohai cimborát azon az éjszakai sétán, s a következőképpen ismerte el leleményességemet:

– Csibész Moha! Tolvaj Moha! Hóemberszöktető!

Miközben így dicsérgetett, egyszerre csak mellénk toppant Földigszakáll bácsi. Az öreg Földigszakáll bácsit – amint tudjátok – a falu nagyapjának is nevezték, és a kistörpék gyakran fordultak hozzá tanácsért, igazságtételért. Elpanaszolta hát neki tüstént Kutykurutty is, hogy mit tettem, és várta, hogy megszidjon engem.

Földigszakáll bácsi azonban nevetett egy nagyot:

– Butuskák vagytok mind a ketten! Nem fontos egy csöppet sem, hogy kié a hóember. Az a fontos, hogy mia latt csináltátok, tiétek lett a mozgás a szabadban, az erősödés, az edződés. Építsetek most még egyet Kutykuruttyék előtt is, csak ne ácsorogjatok ebben a hidegben, hanem mozogjatok!

Azzal továbbment, én meg készségesen toltam a havat Kutykuruttyék kapuja felé:

– Igaza van Földigszakáll bácsinak, gyere, építsünk most neked is egyet!

Kutykurutty azonban dühbe gurult:

– Hogyhogy *nekem is*? Hiszen itt az én hóemberem, Kutykuruttyi cimborá! Ismerd el, hogy ez az enyém, és akkor *neked* építhetünk másikat.

– Abból ugyan nem eszel! Ez Mohai, és az enyém!

– Kutykuruttyi, és az enyém!

Megálltak mellettünk felnőttek is, gyerekek is, nézték a hóembert, hallgatták a veszekedésünket. A felnőttek mosolyogtak és elmentek dolguk után, a gyerekek meg nevettek, és elszaladtak hógolyózni Törpeháza főtereckéjére. Mi meg ott álltunk a hóember előtt egész nap, veszekedtünk, és magyaráztuk az arra vetődőknek a magunk igazát.

Aznap délután, amikor sötétedéskor bementem a házunkba, már borzongtam egy kicsit. Máskor, ha futkosott a hátamon a hideg, kérni szoktam édesanyámtól a lázmérőt, most azonban hallgattam. Félttem, hogy esetleg nem enged ki másnap, és nem cáfolhatom meg Kutykurutty szavait, nem mondhatom meg a járóke lőknek, hogy hazudik: nem az övé a hóember, hanem az enyém.

Siettem hát másnap reggel is, és igen nagy meglepetés ért. Mohai cimborának a szó legszorosabb értelmében hűlt helyét találtam a kapunk előtt. Kutykuruttyék kertjében ellenben négy-öt kistörpe is bámészkodott, s a kerítés mögött Kutykurutty büszkén, sajátjaként mutogatta nekik az én ellopott tulajdonomat. Mohai cimborá ugyanis bent állt a kertben. Persze oda loholtam és így kiáltoztam:

– Nem igaz, ne higgyetek neki, az enyém a hóember! – és ezen a napon már én panaszkodtam az arra sétáló Földigszakáll bácsinak. De a falu nagyapja ma már nem nevetett, hanem csóválta a fejét:

– Gyerekeim, gyerekeim, ti ma még butuskábban vagyok, mint tegnap! Értsétek már meg, hóembert nem azért kell építeni, hogy hóemberetek legyen, hanem azért, hogy egészségesek, edzettek legyetek. Építsetek hát most még egyet Mohaék kertjében, ne ácsorogjatok!

Ma Kutykurutty készségeskedett:

– Jól van, gyere, építsünk most neked is egyet!

De most meg én üvöltöttem rá:

– Hogyhogy *nekem is*? Hiszen itt az én hóemberem: Mohai cimborá! Ismerd el, hogy az enyém, és akkor *neked* építhetünk másikat.

– Abból ugyan nem eszel! Ez Kutykuruttyi, és az enyém!

– Mohai, és az enyém!

És megint azzal telt az egész nap, hogy a hóember mellett ácsorogtunk, veszekedtünk, és magyaráztuk az arra vetődőknek a magunk igazát.

Ezen az estén már tüzelt az arcom, és bágyadt voltam, de még most sem kértem a lázmérőt. Hiszen fontos teendőm volt még aznap este is. Amikor elcsöndesedtek a házak, átbújtam a két kertet elválasztó sövényen, és a résen áttoltam Mohai cimborát a magunk telkére. Akkor azonban eszembe jutott: hátha Kutykurutty még ma este szétnéz és visszacseni. Gondoltam hát egyet, és betoltam Mohait a szobámba. Lefekvés-kor pedig megsimogattam kedves, gömbölyű ábrázatát:

– Jó éjszakát, kedves Mohai cimborám! Innen nem lophat el az a betyár, a ludj nyugodtan!

Magam azonban igen nyugtalanul aludtam azon az éjszakán: folytonosan hánykolódtam és kiáltoztam álmomban.

Reggel arra riadtam fel, hogy valaki nagy robajjal benyit, és dühösen kiáltja:

– Hová rejtetted Kutykuruttyit, te csibész?!

Kutykurutty rontott a szobámba, kézen fogva húzta maga után

Földigszakáll bacsit. Mögöttük pedig haragos arccal viharzott be Kutykurutty édesanyja, és rákiáltott a fiacskája:

– Hogy mertél felkelni? Nem megmondtam, hogy ágyban maradsz?! Egész éjjel köhögtél!

Besietett ekkor az én édesanyám is, és homlokomhoz nyúlt:

– Moha meg egész éjjel kiáltozott... na tessék, láza van! Te is meghűltél, te is ágyban maradsz!

Kutykurutty azonban nem akart in-

dulni, amíg választ nem kapott, és rázta a vállam:

– Azt kérdeztem, hová rejtetted Kutykuruttyit! Mondd meg azonnal!

Felkönyököltem, szétnéztem a szobában, aztán a padlóra bámultam. Követték tekintetem és mindnyájan felkiáltottak:

– Mi ez?! – a nagy berohanásban nem vették észre, hogy vízbe toccsantak. Szobámban ugyanis egész kis tenger volt, a tengerben meg egy-egy sziget: a lyukas fazék, a sárgarépa, a tarka papirostrombita, fenyőtobozok, szén, piros tengeriszemek.

Földigszakáll bácsi most ismét nevetett egy nagyot, és egyszerre nyomott barackot mindkettőnk fejére:

– Látjátok, ti butuskák? Ácsorogtatok és kiáltoztatok: „enyém a hóember!”, „nem, enyém a hóember!”; és a hóember helyett a betegség lett mindkettőtöké.

Egy egész hétig ágyból, ablak mögül néztük a napsütéses, szép telet, és átintegtünk egymásnak. Amikor pedig végre ismét kimehettünk, tüstént nekiláttunk, hogy az előbbinél még szebb hóembert építsünk. Miközben élvezettel dolgoztunk, odalépegett hozzánk a kis Kököröcsin, és megkérdezte:

– Ez melyikötöké lesz? Mi lesz a neve?

Kutykurutty ezt felelte:

– A tiéd lesz, Kököröcsin. Jó?

Én meg ezt mondtam:

– Kököröcsini cimborá lesz a neve, jó?

Kököröcsin ugrált és tapsolt örömeiben, mi meg összenéztünk és fölényesen mosolyogva, egyszerre mondtuk:

– Milyen butuska...

A globalizációról

A 2001. szeptember 11-i terrortámadás kitörölhetetlen dátum marad a történelemben. Ez a legalább annyira politikai, mint gazdasági esemény sokkoló módon hívta fel a figyelmet a nemzetközi rendszer és az általa mozgatott globalizáció ellentmondásaira. Arra a nagyon mély törésvonalra, amely a Nyugat és a világ többi része között húzódik. A konzumizmus és a pazarlás elvei szerint vezérelt Nyugat néz szembe a világnak azzal a - tegyük hozzá jóval nagyobb - részével, amelynek a létért való küzdelem drámai valóság. Ugyanakkor a nyugati társadalom belülről is komoly ellentmondásokkal küszködik. Szakadék tátong a felső tízezer és a társadalom perifériájára szorultak, a tanultak és a kevésbé iskolázottak között, az értelmiségiek szemben állnak a munkásokkal, a konzervatív illetve liberális elveket vallók hátat fordítanak egymásnak, ellentmondás feszül a férfi és a nő társadalmi szerepe között, a generációk párbeszédét pedig a meg nem értés légköre uralja.

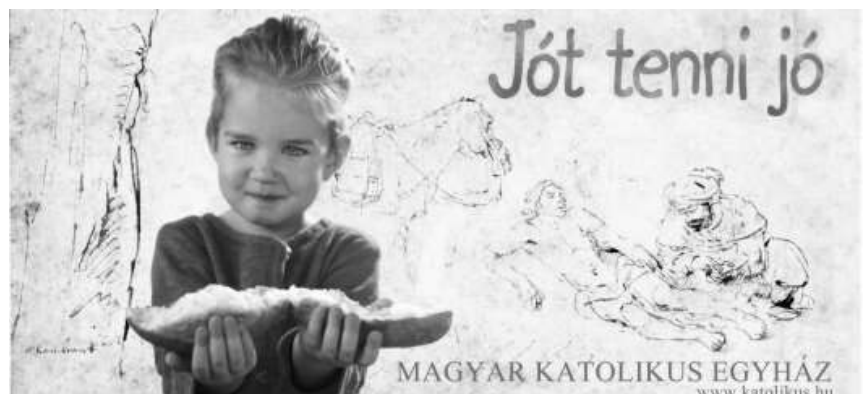
Ebben a környezetben halálos veszély fenyegeti azokat a kultúrákat, amelyek bezárkóznak, illetve nem rendelkeznek olyan anyagi vagy szellemi javakkal, természeti erőforrásokkal, amelyek kiszolgálják az előbb említett fogyasztói életvitelt. Másfelől tanúi lehetünk a piac fokozódó integrációjának és a konkurencia világméretűvé válásának, de főként annak, hogy a pénzügyi szektor más ágazatokhoz, a kereskedelmi, a termelő szektorhoz képest nagyobb léptékben halad előre. Ez azt jelenti, hogy az árutermelés ott történik, ahol kedvezőbbek a feltételek. Egyre nagyobb összegeket helyeznek át pillanatok alatt a Föld egyik részéről a másikra azzal a céllal, hogy így még több pénzhez jussanak. A pénzügyi szektor ezért ma erősebb a termelői szektornál. Lényegében nem az árutermelés fokozódik, hanem a pénztermelés, a pénz előállítása. Miközben a közgazdasági tankönyvek a gazdasági racionalizáció, a tisztességes piaci magatartás és a fenntartható gazdasági és társadalmi fejlődés szlogenjeitől hangosak, a gyakorlat pontosan az ellenkezőjéről szól. Sok ember teszi fel magának a kérdést: *valóban az önzés és a birtoklás kultúrája vette át az irányítást a józan ész és a szív jósága helyett?* Vajon milyen megoldást talál az emberiség a globalizáció ellentmondásainak feloldására?

A Fokoláre Mozgalom történetének kezdetén, *Chictra Lubich* és első társnői mindenképp előtt arra érezték indítást, hogy a legszegényebbeket szeressék. Ebből született meg az elmúlt évtizedek alatt az a tapasztalat, mely fény lehet körünk legégetőbb gazdasági kérdéseire azok számára, akik a gyakorlatba is átültethető válaszokat keresnek. Chiara így ír visszaemlékezéseiben: „Bár megsejtettük, hogy az evangélium alapja a szeretet, mégsem értettük meg azonnal, hogyan élhetjük meg, kivel és milyen szinten válthatjuk valóra. Kezdetben, főként

a háború okozta fájdalmas körülmények sürgetésére szeretetünkkel a szegények felé fordultunk. Biztosak voltunk abban, hogy azok mögött a nyomorúságos és olykor visszataszító arcok mögött az Úr arca mutatkozik meg. Mindent megtettünk azért, hogy eljöjjenek hozzánk, és velünk étkezzenek. Amint a közösség gyarapodott az első fokolarinák körül, egyre több lehetőség nyílt a szenvedők gondozására, segítésére. Rendkívüli, a háború utolsó éveiben szokatlan látvány volt a mázsaszámra érkező élelem, ruhanemű és orvosság. Apró események voltak ezek, amelyek Krisztus bármelyik követőjével megtörténhetnek, aki ismeri a »kérjétek és adnak nektek« igazságát, mégis csodálattal töltötték el minket. A szeretetből virágzott ki a nagyobb társadalmi egyenlőség utáni vágy is. Nekünk van, a szegényeknek nincs. Miért ne tehetnénk meg azt, hogy önszántunkból lemondunk mindarról, ami nekünk felesleges és eljuttatjuk azt az éhhalállal vagy a faggyal küszködőkhöz, hogy a szeretetsugallta sokféle segítséggel javítsunk életszínvonalukon?"

A mozgalom széles körben elterjedt az egész világon, s az egység lelkeségének kivirágzása folytán sokan felfedezték, milyen sajátosságai vannak a földi javak használatának. Már az első trentói (Trento észak olaszországi város) közösségben is ismerték a szeretetből való lemondással nyert javakat, melyeket azonnal mások rendelkezésére bocsátottak. Mindez az egység építéséért történt, azért, hogy igazi közösségben éljünk, amelyben megvalósul a kölcsönös szeretet parancsa. A vagyonszociális sok szociális tevékenység megszületését is elősegítette, például a fontemi (Fontem az afrikai kameruni őserdőben fekvő modelltelepülés) kórház létrejöttét, a Fülöp-szigeteken a *Bukas Palad* elnevezésű szociális központ fejlesztését, a braziliai *Magnificat* vállalkozást, mely agrárreformjával sok szegény ember megélhetését biztosítja.

A mozgalom sohasem tekintett úgy ezekre a kezdeményezésekre, mint egyszerű segélyprogramokra, hanem egy nagyobb terv részeként a „világ megújításának hatalmas vállalkozásához” való hozzájárulását látta benne. Megszületett az általános tapasztalat, mely szerint az evangélium forradalma a leghatékonyabb társadalmi forradalom. A közösségen belül elterjedt az új gondolkodásmód, az *adás kultúrája*, amely válasz lehet az eltúlzott versenyszellemű, egoista gazdasággal szemben. („Új Város” Soós Rita)

Hazai hírek

◆ Székely János püspökké szentelése

November 14-én a Szentatya Székely Jánost nevezte ki az Esztergom–Budapesti Főegyházmegye segédpüspökévé, és a febianai címzetes püspöki címet adományozta neki. Az új püspököt január 5-én 10.30-kor Erdő Péter bíboros szenteli fel az esztergomi bazilikában. MK.

◆ Missziós magazint indított a PMM

Népek Missziója címmel megjelent a Pápai Missziós Művek (PMM) magazinjának első száma. A jövőben évente kétszer (pünkösdkor és a missziós vasárnapon) megjelenő lap Erdő Péter bíboros missziós üzenetével és a missziós műveket igazgató Benvin Sebastian verbita szerzetes köszöntőjével indult útjára. A magazin híreket, riportokat és élménybeszámolókat közöl a misszióból és a misszióról, röviden összefoglalja a Pápai Missziós Művek magyarországi történetét. Hiteles és hittel teli életutakat mutat be a világmiszió védőszentjétől, Xavéri Szent Ferenctől elkezdve a PMM alapítóját a ma is köztünk élő Rózsika nővérig, aki a Ferences Mária Misszionárius Nővérek Társulatának tagjaként tesz tanúbizonyságot Isten iránti rendületlen bizalmáról.

Válaszokat kaphatunk a misszióval kapcsolatban feltett kérdésekre, valamint a hétköznapi küldetésre, az itt és most, a családokban és az élet más területein végzett misszióra is találunk szép példákat a lapban. A gyermekekhez is szól az újság – mesével és fejtőrővel –, hiszen a PMM négy ága közül az egyiknek, a Szent Gyermekség Művének épp az ő küldetésük gondozása a feladata.

Minden érdeklődő számára szívesen küld példányt a lapból a Pápai Missziós Művek (1223 Budapest, Jókai Mór u. 14. Tel./fax: 1/226-4610, e-mail: pmmmisszio@gmail.com). MKPK Sajtóiroda

◆ Megjelent a Stáció magazin A 2007. decemberi – 2008. januári szám tartalmából:

- Erdő Péter öt éve a magyar egyház élén
- D. Szebik Imre: 2008 a Biblia éve
- Világcsoda Vörsön
- Határon túli örökségünk
- Nyíregyháza – a homokból és hitből épített város
- Tizenegy éve mutat irányt a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia szociális körleve
- A középkori Magyarország kincsei a Duna mélyén
- A teremtet világért érzett felelősség
- Százéves az Ökumenikus Imahét

A plébániánkról jelentjük ...

A IV. VÁCI EGYHÁZMEGYEI LELKIPÁSZTORI NAPOKAT 2007. november 21-24-én rendezték Máriabesnyőn. A megnyitó szentmisével kezdődött, melyet Dr. Beer Miklós megyéspüspök Úr a jelenlévő paptestvérekkel a Kegytemplomban mutatott be. A IV. találkozó jelmondata volt: „Újuljatok meg lélekben, érzületben és gondolkodásmódban!**” (Lk 14,28)**

Gáspár István plébános atya (a Lelkigyakorlatos ház igazgatója) bevezetője után a Püspök- atya megnyitó előadását hallhattuk, melyben az Egyházmegyénk megújulásának szükségességét hangsúlyozta.

A találkozó a továbbiakban a fent idézett megújulási gondolat, és szentírási szakasz szellemében folytatódott. Azokat a legfontosabb gondolatokat szeretném kiragadni, amelyek megérintettek, és a találkozó üzenetként, fontosnak tartom megosztani a kedves testvérekkel.

Az egyházközségek megújulásában, minket elsősorban a Kerepesi Egyházközség megújulása érint, amelyért felelősek vagyunk Isten és egymás előtt. Itt mindjárt látnunk kell, hogy az egyházközségünkért nem csak a plébános, nem csak a közvetlen munkatársai, hanem az *egyházközség minden tagja felelős*. Hangsúlyozom, valamennyien, egyenként, személyenként felelősek vagyunk Isten előtt egyházközségünk jelenéért és jövőjéért!

Bennünket, hívőket figyelnek, de az Isten azt várja tőlünk, hogy figyelhessenek is bennünket! Ezért kell újra és újra megújulni, megtérni, érzületben és gondolkodásmódban. Mikor tudunk úgy viselkedni, hogy figyelhessen a világ? Erre ad választ a Lukács evangéliumából vett gondolat: csak akkor lehetünk Krisztus tanúságtevői, ha magunk hiteles emberek vagyunk, és gyengeségeink mellett is megpróbáljuk a *krisztusi utat járni*; vagyis központban az Isten, és szeretetközösségben (minden emberben Krisztust látva) élünk embertársainkkal a keresztény közösségen belül és azon kívül is. Ezért a Szentlélek hangjára kell hallgatnunk, érzelmeinket, értelmünket pedig ennek szolgálatába kell állítani. Ne a mi akaratunk legyen a fontos, hanem az Istené – ahogy a „Miatyánk”-ban imádkozzuk. Hányszor elmondtuk már gépiesen, és talán nem is vettük észre, hogy Jézus elsősorban nem a mi kéréseinket, akarataikat tartotta fontosnak, hanem az Atya dicsőítését és akaratait. – Legyen meg az Isten akarata, és majd utána kérhetünk, de csak akkor, ha mi is úgy viselkedünk egymással, ahogyan azt elvárnánk az Istentől.

Talán kérdezhetnék a kedves Testvérek, hogy minek nekünk megújulni? Járunk templomba, még gyónunk, áldozunk is stb. Igen, a mindennapi életünk - a technika mérhetetlen fejlődésével - megváltozott, de ehhez képest a lélek ápolása elmaradt. Urbanizált (városiasodó) világunkban hitünk ügye, az Istennel való találkozás került az utolsó helyre. Erre már nincs időnk! *Vasárnapi keresztények* lettünk, a hétköznapijainkat nem hatja át az Isten közelsége, és ez meglátszik az emberi kapcsolatainkban is.

Akik pedig eltávolodtak az Istentől, vagy még nem tapasztalták meg végtelen szeretetét, jó ha tudják, hogy *az Isten mindenkire személyesen számít*. Nélkülünk nem tudja megvalósítani a tervét. Mi az Isten terve?: hogy minden ember üdvözljön.

Ezen gondolatokkal egyben kívánok kegyelemteljes, áldott Újesztendőt minden kedves olvasónak!

Gazdag Béla - a Lelkipásztori Tanács Tagja

Oltáriszentség csodák

Eucharisztikus csoda Firenzében

Ki ne ismerné Firenze, az olajfákkal teli toszkán vidék fővárosát, melynek neve eltéphetetlenül kapcsolódik, Dante és a Mediciek, Giotto, Leonardo, Michelangelo, Raffaello, Donatello, Boldog Fra Angelico és még annyi más nagy mester nevéhez, hogy ne is szóljunk szépséges palotáiról, templomairól, felbecsülhetetlen műkincseket őrző Uffizi és a Pitti Múzeumairól. A szó legigazibb értelmében szép és nemes városban évszázadokkal ezelőtt két eucharisztikus csoda is történt, amelyeket viszont kevesen ismernek. Az egyik 1230-ban, a másik pedig 1595-ben.

Az első csodás esemény 1230. december 30-ának reggelén történt. Egy Ugoccione nevű idős pap, a Szent Ambrus templomhoz csatlakozó bencés nővérek kolostorának lelkésze, megszokott reggeli szentmiséjét mutatta be. Minden a legnagyobb rendben ment, egészen addig a pillanatig, amikor az idős, kissé szórakozott és talán rosszul is látó atya nem jól tisztította meg a kelyhet, amelyben így néhány csepp bor maradt. Az atya visszatette a kelyhet a helyére, mintha mi sem történt volna és csak a következő nap reggelén vette észre, hogy a borcseppek helyett vércseppek voltak a kehelyben. A megrémült sekrestyés apáca nagy kiáltozás közben letérdelt és az oda sereglő többi apáca is saját szemével látta, hogy mi történt. Firenze páviai származású püspöke, Ardingo értesülve az esetről azonnal alaposan szemügyre vette a kelyhet és ő is meggyőződött arról, hogy a kehelyben megalvadt vércseppek láthatók. Később, amikor a kolostor apátnője kérte, hogy vigyék vissza a kelyhet, a püspök gazdagon díszített ereklyetartót készíttetett és az ampullába öntött vércseppeket ebbe a szép tartóba helyezték el. Egy évvel később, 1231-ben a ferencesek pompás körmenetben visszavitték az ereklyét a püspöki palotából a csoda színhelyére, a Szent Ambrus templomba és kolostorba.

3 évszázad elteltével újabb eucharisztikus csoda történt ugyanabban a firenzei Szent Ambrus templomban. Ez a csodás esemény 1595 nagypéntekén történt, amely abban az évben március 24-ére esett. Miközben a pap Urunk kínszenvedésének és halálának szertartását végezte a templom főoltáránál, a szentsír oltárnál tűz ütött ki, amelyet feltehetőleg a meggyújtott gyertyákból kipattant szikra okozott. A tűz villámgyorsan szétterjedt és a celebráló pap a hívekkel együtt a tűz megfékezésén fáradozott. A pap legfőbb gondja az volt, hogy megmentse a tabernákulumban őrzött szentostyákat, de a nagy sietségben felborított egy szelencét, amelyen a betegek áldoztatására félretett kisostyák voltak. Az ostyák gurulni kezdtek a lángok között. Amikor végre sikerült eloltani a tüzet a megper-

zsett oltárkellékek között egy megbarnult, de éppen maradt oltárkendőre letek, amelyben megtaláltak 6 elgurult ostyát. Kissé megbarnultak és felkunkorodtak a hőtől, sőt valószínűleg össze is tapadtak az oltáshoz használt vízzel érintkezve. Az így megmenekült szentostyákat és az oltárkendőt kitették a hívek áhítatára, később pedig ezüst dobozkába zárták azokat és ugyanabban a tabernákulumban helyezték el, amelyben a 300 évvel korábban történt vércsepp ereklyét őrizték. Amikor 33 évvel később Marzi-Medici firenzei érsek figyelmesen megvizsgálta a szentostyákat, megállapíthatta, hogy állaguk nem változott, nem porladtak el. 1907-ben végzett újabb tudományos vizsgálatok hasonló eredményre jutottak. A firenzei Szent Ambrus templomban minden év májusában 40 órás szentségimást tartanak a két ereklye előtt, amelyeket egyetlen szentségtartóban helyeztek el. Az ereklyetartó felső részében egy nagy átváltoztatott ostya, alatta pedig az 1230-ban megalvadtt vér, és az 1595-ben csodás módon megmenekült 6 ostya látható. Az Eucharisztikus Csoda kápolnája előtt egész évben 7 gyertya ég, amely a firenzei hívek és az ide látogató sok zarándok buzgó jámborságáról tesz tanúságot.

A Pápai Missziós Művek

Madassery Sebestyén, a hazánkban szolgálatot teljesítő indiai verbita szerzetespap a Pápai Missziós Művek magyarországi igazgatója.

A Népek Evangelizációja Kongregáció fogja össze a Katolikus Egyház missziós tevékenységét. E kongregáció irányításával a világ közel 150 országában működik a Pápai Missziós Művek, amelynek feladata a helyi katolikus közösség külmissziós tevékenységének előmozdítása.

A Pápai Missziós Műveknek négy tagozata van:

- ***A Hitterjesztés Műve***, amely a felnőtt hívek körében a missziós lelkiület kialakításáért, a katolikus világmisszió lelki és anyagi támogatásának megszervezéséért és misszionáriusok képzéséért felelős.
- ***A Missziós Gyermekség Társulata*** egy-egy ország gyermekeit mozgósítja a világ más tájain élő társaik megsegítésére, hogy ők is megismerhessék Jézust, a világ Megváltóját, és földi szükségleteikben se szenvedjenek hiányt.
- ***A Szent Péter Apostol Műve*** a missziós országok bennszülött papságának képzését támogatja.
- ***A Pápai Missziós Unió*** a papság és a szerzetesség mozgalma, amely kegyelmi és anyagi segítséget nyújt a misszióknak.

E négy úgynevezett missziós mű együttes elnevezése és összefogó intézménye a Pápai Missziós Művek, amely államonként szerveződik, egy-egy országos igazgató irányításával.

Remete Szent Antal apát

250 körül Egyiptomban született, a Kóma nevű faluban, gazdag családban. Nem szeretett iskolába járni, bár csodálatos emlékezőtehetsége volt. A Szentírást szívesen hallgatta, lassanként teljesen megtanulta, idővel már könyv nélkül tudta. Tizennyolc évesen a család birtokainak örököse lett, de nem talált örömet a vagyonban, pénzben.

Szülei halála után gondoskodott húgáról, majd javait szétosztotta a szegények közt, elvonult a pusztába az ott szép számban élő remetek közé, ott bűnbánó, de dolgos életet élt. Sok kísértéssel kellett megküzdenie: a vágygal az elhagyott gondtalan világ iránt, majd a bizonytalansággal, hogy van-e értelme nehéz életének. A kísértések ellen még nagyobb önmegtagadások vállalásával küzdött. Sokan keresték fel tanácsait kérve. Sok követője akadt, az egyiptomi remeteség atyja lett, az Egyházért dolgozott.

A Diocletianus-féle üldözés idején támogatta a hitvallókat, szeretett volna vértanúvá válni, de Isten más utat szabott neki, és Szent Atanázst segítette az ariánusok elleni küzdelemben. 105 éves korában halt meg.

Példája: *A felismert igazságért kitartóan küzdjél!*

Emléknapja: január 17. Ezen a napon ünnepelte halála napját a kopt, szír és bizánci egyház, az 5. századtól pedig a Jeruzsálemi egyház is.

Lélekben gazdag életét találóan foglalja össze a szentmise Kezdőéneke a Zsoltáros szavaival: Az igaz ember virágzik, mint a pálma, megsokasodik, mint Libanon cédrusa.

Az Úr házában vert gyökeret,
Isten házában csarnokaiban.

**A szilasligeti kápolnában minden hónap 1. vasárnapján
reggel 8.00 órakor görög katolikus szentmise van.**

„LÉPCSŐK”

A Kerepesi Római Katolikus Egyházközség lapja

Felelős kiadó és szerkesztő: Frajna András plébános

Főszerkesztő: Sohan Andrásné

Szerkesztők: Lobmayer Miklós, Lobmayer Miklósné

A szerkesztőség címe: 2144 Kerepes, Templom u. 17.

Tel.: 06/28/560-370 Fax: 06/28/560-371

e-mail: frajna.andras@vaciegyhazmegye.hu

Internetes honlap: www.szilker.hu

Megjelenik a hónap első vasárnapján 450 példányban

Szentmisék rendje:

A kerepesi templomban:

Vasárnap: **8.00 és 18.00**

Hétköznap: **6.15**

Szilasligeti kápolnában:

Vasárnap: **11.00**